Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-3 У. 9350/13
Дана 08.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Станимирка Лаловић и Гордана Сукновић Бојаџија, чланови већа, уз учешће судског саветника Татјане Лончар, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца А.А. из ..., Б.Б. из ..., В.В. из ..., Г.Г. из ..., Д.Д. из ..., Ђ.Ђ. из ..., Е.Е. из ..., Ж.Ж. из ..., З.З. из ..., И.И. из ..., Ј.Ј. из ..., К.К. из ..., Л.Л. из ..., Љ.Љ из ..., М.М. из ..., Н.Н. из ..., Њ.Њ. из ..., О.О. из ..., П.П. из ..., Р.Р. из ..., С.С. из ..., Т.Т. из ..., Ћ.Ћ. из ..., У.У. из ..., Ф.Ф. из ..., Х.Х. из ..., Ц.Ц. из ..., Ч.Ч. из ..., Џ.Џ. из ..., Ш.Ш. из ..., А.А.1 из ..., Б.Б.1 из ..., В.В.1 из ..., Г.Г.1 из ..., Д.Д.1 из ..., Ђ.Ђ.1 из ..., Е.Е.1 из ..., Ж.Ж.1 из ..., З.З.1 из ..., И.И.1 из ..., и Ј.Ј.1 из ..., које заступа адвокат Јасмина Михајловић из Ваљева, Карађорђева 117-121, ради поништаја решења тужене Жалбене комисије Владе, број 117-00-1/2008-01-1 од 03. марта 2008. године, у предмету додатка на плату на основу прековременог рада и др., у нејавној седници већа одржаној дана 08.05.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Жалбене комисије Владе број 117-00-1/2008-01-1 од 03. марта 2008. године и предмет ВРАЋА туженом органу на поновно одлучивање.

Обавезује се тужени да тужиоцима на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 37.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Врховног суда Србије, У. 6767/06 од 19.12.2007. године, одбијена је жалба тужилаца, полицијских службеника Министарства унутрашњих послова, Полицијске станице у Лозници, на решење Министарства унутрашњих послова, Управе за људске ресурсе 05/02 број 120-12173/06 од 03.11.2006. године, којим је одбијен захтев за исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу полицијских службеника Министарства унутрашњих послова, Управе граничне полиције, поднет преко адвоката Михајловић Јасмине и то: Ч.Ч., Д.Д., К.К., Ј.Ј.1, В.В., З.З.1, Ђ.Ђ.1, М.М., Ш.Ш., Љ.Љ., Ф.Ф., А.А., З.З., С.С., Р.Р., Г.Г.1, Б.Б.1, Х.Х., Е.Е., Г.Г., И.И.1, Ђ.Ђ., У.У., Л.Л., К.К.1, Ц.Ц., Ж.Ж., И.И., Ћ.Ћ., Т.Т., П.П., Ж..Ж.1, Б.Б., Њ.Њ., Џ.Џ., В.В.1, А.А.1, Е.Е.1, Д.Д.1, О.О., Н.Н. и Ј.Ј. као неоснован.

У тужби поднетој Управном суду дана 08.06.2013. године, тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања

и погрешне примене материјалног права. Указују да Закон о унутрашњим пословима не садржи одредбе о одређивању и начину обрачуна плата запослених у Министарству, већ да је чланом 32. тог Закона прописано да се на раднике Министарства унутрашњих послова примењују прописи о државној управи, радним односима, пензијском и инвалидском осигурању и образовању, што значи да се на запослене у Министарству унутрашњих послова примењивао Закон о радним односима у државним органима и Закон о платама у државним органима и јавним службама, као и одредбе Уредбе о накнадама и другим примањима запослених у државним органима, сагласно којим одредбама је захтев тужиоца у целости основан. Противно напред наведеним прописима, у конкретном случају, плата за све припаднике полиције обрачунавана је на бази 174 радна сата месечно, без обзира на то колико је сати месечно радио свако од њих појединачно, при чему је остало неутврђено да ли тужиоци имају прековремене сата рада, сате рада на дане празника, или рада ноћу, као ни то да ли су донета појединачна решења о прерасподели радног времена и колики је укупан фонд радних сати тужилаца. У појединачним решењима о утврђивању коефицијената нигде се не каже да су у коефицијент урачунати и додаци на плату. Наглашавају да додаци на плату зависе од конкртног обављања посла, времена проведеног на раду и они не могу бити саставни део коефицијента, јер не раде сви запослени прековремено, на дан празника и ноћу. Додају да је неприхватљива констатација туженог органа да тужиоци од ступања Закона о полицији на снагу, остварују право на коефицијент за обрачун плата који је до 30-50% номинално већи од коефицијента за друге државне службенике, а да при том нису утврдили да ли је и на који начин првостепени орган применио могућност увећања коефицијента, предвиђену чланом 147. Закона о полицији. Предложили су да суд, након одржане усмене јавне расправе, у спору пуне јурисдикције тужбу уважи, оспорено решење поништи и обавеже туженог да тужиоцима исплати додатке на плату за период од 28.09.2003. године до 28.09.2006. године, у износима утврђеним вештачењем, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде, као и да обавеже туженог да тужиоцима накнади трошкове спора у износу од по 30.000,00 динара, плус 15.000,00 за сваког следећег тужиоца на име састава тужбе, поднесака, таксе на тужбу и одлуку.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Након разматрања списа предмета, навода тужбе и одговора на тужбу, Управни суд је оценио да је тужба основана.

Из списа предмета је утврђено да је првостепени орган, поступајући по захтеву тужилаца да им се исплати додатак на плату и то: за прековремени рад, рад на дан државних и верских празника и рад ноћу, поднети захтев одбио као неоснован, налазећи да им тражено право не припада, из разлога што је плата тужилаца већ увећана 30%, сагласно одредбама Закона о унутрашњим пословима („Службени гласник РС“, бр. 44/91... 106/03), који се примењивао до 29.11.2005. год., а којим је у члану 47. став 1. било прописано да се због посебних услова рада, тежине, природе задатака и послова, овлашћеним службеним лицима и радницима на одређеним дужностима обезбеђују за најмање 30% увећана средства за плате у односу на средства која се обезбеђују за остале раднике Министарства унутрашњих послова и раднике других Министарстава. Поред наведеног, а према образложењу првостепеног решења, ступањем на снагу Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр. 101/05), дана 29.11.2005. год., запослени у Министарству унутрашњих послова су због посебних услова рада (рад на дан празника, ноћног рада, прековременог рада, дежурства, приправности), остварили право на коефицијенте за обрачун плате који су од 30% - 50% номинално већи од коефицијента за друге државне службенике. Одлучујући о жалби тужилаца изјављеној против решења првостепеног органа, Жалбена комисије Владе Републике Србије је,

прихватајући наведене разлоге, оценила да је то решење правилно и у свему на закону засновано, јер су тужиоци у периоду за који потражују исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, већ остварили право увећањем основног коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу, због чега је жалба тужилаца одбијена као неоснована. Што се тиче захтева за исплату додатка на плату по основу исплате регреса за годишњи одмор и накнаде за исхрану, тужени у оспореном решењу наводи да се та права не могу остварити по основу супсидијарне примене општих прописа о раду, већ применом одреди Закона о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС", бр. 34/01) и да се приликом одређивања коефицијента за сваког запосленог појединачним актом-решењем одређује коефицијент у прописаној висини (без исказивања дела коефицијента који запосленом припада по основу сваког од мерила које се узима у обзир при његовом прописивању или висини предметних права која су садржана у прописаној висини коефицијента.)

Имајући у виду напред наведено, као и садржину списа овог предмета, по оцени Управног суда, образложење решења туженог органа се не може прихватити као ваљано. Ово из разлога, што у списима предмета нема појединачних решења, која се односе на све тужиоце, а из којих би се могла несумњиво утврдити одлучна чињеница да су исти остварили право на коефицијенте за обрачун плате који су 30 – 50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, због чега суд није у могућности да оцени ни правилну примену материјалног права, односно законитост оспореног решења. Ово због тога што се захтев тужилаца односи на последње три године у односу на дан подношења захтева, у ком периоду је до 29.11.2005. године био на снази Закон о унутрашњим пословима („Службени гласник РС“ бр. 44/91, 79/91 и 54/96), а након тога Закон о полицији („Службени гласник РС“, бр. 101/05), те да је све до 01.01.2007. године био на снази Закон о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01 и 62/06), као и Правилник о платама радника министарства унутрашњих послова СТ 09 СТР. пов. бр. 021-992/96 од 05.04.1996. године... 01 СТР.пов. бр. 185/05 од 14.01.2005. године, који је важио до ступања на снагу Закона о полицији, а на основу ког Закона је донет Правилник о платама радника Министарства унутрашњих послова СТ 09 СТР.пов. бр. 15070/05-06 од 28.11.2005. године и СТ 09 СТР.пов. бр. 15070/05-06 од 13.06.2006. године.

Дакле, по оцени Управног суда, противно одредби чл. 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/2010), тужени орган није дао јасне разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Стога је у поновном поступку потребно отклонити наведену повреду правила поступка и донети ново, на закону засновано решење.

С обзиром да је оспорено решење поништено због повреде правила поступка, то је суд решавао без одржавања усмене расправе, у складу са одредбом члана 33. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09).

Суд није прихватио захтев тужилаца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, будући да су утврђене повреде правила поступка од стране туженог органа, које мора отклонити тај орган. Осим тога, суд није одржао усмену јавну расправу, нити је сам утврђивао чињенично стање, па није постојала ни законска обавеза да одлучи у спору пуне јурисдикције.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен закон на штету

тужилаца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), с тим што је тужени орган везан премедбама суда у погледу поступка, а према одредби члана 69. став 2. истог Закона.

Имајући у виду да је тужба уважена, овај суд је применом одредби члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011 и 55/2014), обавезао туженог да тужиоцима на име накнаде трошкова управног спора исплати укупан износ од 37.370,00 динара и то: за састав тужбе износ од 36.000,00 динара сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 129/07, 53/10 и 15/2012), за таксу на тужбу износ од 390,00 динара и за таксу на пресуду износ од 980,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ,
Дана 08.05.2015. године, III-3 У. 9350/13

Записничар
Татјана Лончар,с.р.

Председник већа – судија
Сузана Гудураш,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МФ/РР